

offentlige Fruentimmer, saa er der intet til Ginder derfor. Der indeholdes i Regulativets § 18 nærmere Regler for, hvordan dette kan ske, og det lægges der ingen ugrundede Hindringer i Vejen for. Det er imidlertid ikke det, de ville. De ville kun drive deres Erhverv, deres Løbsagtighed og Uagt frit i Stedet for at drive det under det Tilsyn, den Kontrol, som findes i saadanne Huse, og som bedre kan udøves mod dem der, end naar de bo frit. Det er derfor, man fra Politirettsmændenes Side betragter det, som Lovforslaget gaar ud paa, som et meget betænkeligt Skridt. Men for Næsten er det hele naturligvis ikke noget stort Spørgsmaal, det skal jeg gerne indrømme, og for saa vidt heller ikke nogen stor Kamp værd, om jeg saa maa udtrykke mig. Jeg har kun udtalt her, at jeg anser dette Skridt for betænkeligt. Skulde virkelig begge Aftensdagens Afdelinger ville tage dette Ansvar paa sig, saa er der naturligvis ikke nogen Sag af særlig stor Betydning, saa er det vel muligt, at alle vedkommende kunne overvinde deres Betænkeligheder derved, ogjaa jeg. Men som sagt, jeg kan ikke her give anden Erklæring om Sagen end, at de Folk, hvis Hverv det er at haandhave Disciplinen mellem disse Fruentimmer, frygte for denne Foranstaltning som en særlig betænkelig Forholdsregel.

Ordspøreren for Forslagsstillerne (Wagner): Ja, det er noget, vi have hørt før, at den ærede Justitsminister har Betænkelighed ved den af mig antydede Ordning, fordi de sanitære Autoriteter og navnlig Politiautoriteterne modsætte sig den. Han mener, at det er et praktisk Spørgsmaal, og det er maaske til en vis Grad Tilfældet med den almindelige Ordning eller Kontrol med disse Forhold; men selv det Spørgsmaal, vi have fremdraget, vil jeg paa det bestemteste benægte er et praktisk Spørgsmaal, det er et Principspørgsmaal, et etist Spørgsmaal, om man skal have Lov til at tvinge et Menneſte til noget saadant, som de omhandlede Fruentimmer i Virkeligheden tvinges til, om end, som vi nu hørte, kun for en begrænset Tid. Den ærede Minister udtalte, at disse Kvinder ere et særligt Folkefærd. Ja, det kan han vel have Ret i, men det maa dog stadig fastholdes, at de ere Menneſter, og det er et Synspunkt, man

noget har glemt ved den tidligere Lovgivning. Den ærede Minister mente, at det er Orden og Tilsyn, som disse Kvinder frygte, at de frygte for at se deres personlige Frihed generet. Men saa maa det være en ganske forsærdelig barbarisk Fremgangsmaade, der følges i de offentlige Huse, naar den personlige Frihed generes mere der end ved Fængsel paa Vand og Brød, som jo er et Middel, man har til Raadighed. Jeg kan dog ikke rigtig tro, at der virkelig kan være betroet disse kontrollerende Bæsnere, Værtinderne, en saa stor Mændighed, at de i den Grad have Hals- og Haandsret over dem. De offentlige Fruentimmer kunne for øvrigt meget vel forse sig imod Velanstændigheden, fordi de bo i de omtalte Huse. Man kan ikke altid holde dem inde — selv de Forbrydere, der ere i Fængsel af strengeste Art, saa Lov til at bevæge sig noget i frisk Luft — og saa kunne disse Fruentimmer jo støde an mod den offentlige Velanstændighed, men naar de allerede ere anbragte i et offentligt Hus, hvad andet Middel er der saa tilbage end Straffen? Man naar saaledes ikke længere ved at sætte dem ind i et offentligt Hus, i alt Fald ikke overdrevent meget. Den ærede Minister antydede, at de kun sættes ind paa begrænset Tid, men at det stod dem frit for at opgive deres Erhverv, og at de saa kunde komme ud. Jeg tror, at hvis det gik op for dem, blev ingen derinde 5 Minuter. Det første, de vilde sige, saa snart de bleve spærrede inde, naar de altsaa ikke ønskede at blive, vilde være det: Nu vilde vi ikke drive dette Erhverv længere, vi ville ud. Hvis man jagde til Lyvene, der vare spærrede inde i Forbedringshuset: Hvis I aldrig ville stjele mere, skulle I komme ud, saa betvivler jeg, at nogen overhovedet kom derind. Naar de administrative Mændigheder, Politimændighederne, ere saa overordentlig bange for at miste dette Middel, tror jeg ikke, vi skulle nære saa stor Bekymring i den Henseende. Det er noget, der altid har gentaget sig, at Mændigheder, der have Magtmidler, nødigt give Slip paa dem. Jeg tror sikkert paa, at naar man for 200 Aar siden havde spurgt en Dommer, om det gik an at lade være at radbrække Folk levende fra heden af, vilde han svare: Nej, ikke paa nogen Maade, hvis man ophever denne Bestemmelse, kan man ikke mere magte